č. j. 6 Azs 188/2004 - 67

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: R. M.**, zastoupen Mgr. Jiřím Douskem, advokátem, Pražská 13/19, 460 01 Liberec III, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 63/2003 - 41 ze dne 20. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 63/2003 - 41 ze dne 20. 1. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 55/VL - 10 - 02 - 2003 ze dne 13. 1. 2003, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná zamítnuta stěžovatelova žádost o azyl, přitom žalovaný zároveň rozhodl o tom, že se stěžovateli azyl podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu neuděluje a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že žalovaný v průběhu správního řízení nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a porušil tak § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nerespektoval ani zásadu vyhledávací podávanou z § 34 odst. 4 správního řádu. To mělo

dle stěžovatele vliv na správnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v Ostravě měl přitom rozhodnutí žalovaného pro tyto důvodně vytýkané vady zrušit, avšak neučinil tak. Stěžovatel má za to, že jeho původní žádost o udělení azylu i žaloba ke krajskému soudu byly důvodné a nebyly v rozporu s institutem azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň se stěžovatel domáhá přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti věcně nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel vstoupil do azylového řízení poté, kdy začal mít v zemi svého původu existenční potíže. Neměl práci a v říjnu 2002 se rozhodl hledat ji v České republice, hodlal si zde vydělat na opravu domu a na živobytí. Tady si hodlal zajistit pracovní povolení, to se mu však nepovedlo a nezbylo mu než požádal o azyl. V průběhu správního řízení stěžovatel uváděl, že v zemi jeho původu není dostatek práce a pokud se výjimečně „normální“ práce naskytne, pak bez známostí ji člověk nezíská. I za studium se musí v zemi stěžovatelova původu platit, stěžovatel však nemá peníze a nemůže si tak najít kvalifikovanější práci. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu mohl být vystaven pronásledování podle § 12 zákona o azylu, a stěžovatelovu žádost podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou zamítl. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, ve které namítal porušení procesních ustanovení, neboť žalovaný se dle jeho názoru žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jeho rozhodnutí nebylo přesvědčivé a žalovaný nedal stěžovateli před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k jeho podkladu a ke způsobu jeho zjištění ani navrhnout doplnění, a tvrdil, že žalovaný porušil i § 12 zákona o azylu, neboť dle názoru stěžovatele nebyly dány důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. Krajský soud v Ostravě stěžovatelovu žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že k zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu bylo důvodu. Ani námitky procesních pochybení žalovaného namítané stěžovatelem v obecné rovině neshledal důvodnými. Rozsudek, jímž byla stěžovatelova žaloba zamítnuta, byl stěžovateli doručen dne 22. 3. 2004 uplynutím desetidenní úložní doby podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tento rozsudek napadl kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 5. 4. 2004.

Kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je podána z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzených vad řízení před žalovaným, pro které měl Krajský soud v Ostravě jeho rozhodnutí zrušit. Vada řízení před žalovaným však může být podle § 103 odst. 1 písm. b) a § 104 odst. 4 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti přípustně namítána pouze tehdy, pokud již byla neúspěšně namítána v předchozím řízení před krajským soudem. Namítá-li nyní stěžovatel procesní pochybení, jichž se měl žalovaný v průběhu správního řízení dopustit tím, že v průběhu správního řízení nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a porušil zásadu vyhledávací, tato námitka věcně odpovídá té, kterou uplatnil již v žalobě ke krajskému soudu; konkrétně jde o námitku porušení § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, jak stěžovatel v žalobě tvrdil. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v mezích uplatněného důvodu podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost důvodná není.

Napadá-li stěžovatel rozsudek na základě kasačního důvodu podávaného z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak tak může činit z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Za takovou vadu řízení se přitom považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Tvrdí-li nyní stěžovatel nedostatky v dokazování prováděném žalovaným, který nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, pak tyto své námitky ponechává pouze v obecné rovině, aniž by konkrétně specifikoval, o jaké konkrétní neúplné důkazy se jednalo, v jakých otázkách měl žalovaný dále přesněji a úplněji skutkový stav zjišťovat a co mělo dle stěžovatele ze zjištěných podkladů, pokud by je žalovaný provedl, pro výsledek správního řízení před žalovaným vyplynout. Ze samotného správního spisu přitom žádná neúplnost podkladu rozhodnutí žalovaného nevyplývá. Žalovaný neměl povinnost vést dokazování směrem, který by přesahoval stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení. Pokud jde o podklady rozhodnutí, s těmi měl stěžovatel možnost se v průběhu správního řízení seznámit a jejich neúplnost a tím i potřebu jejich doplnění namítat. Jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 9. 1. 2003, stěžovatel se s podklady, z nichž následné rozhodnutí žalovaného vycházelo, nechtěl seznámit, ani se k nim nechtěl nijak vyjádřit, ani nenavrhoval jejich doplnění (odpověď na poslední otázku žalovaného). Žádnou námitku v tomto směru tedy stěžovatel v průběhu správního řízení neuplatnil, žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nenavrhoval. Je to přitom právě účastník správního řízení, a tedy stěžovatel, který podle § 34 odst. 3 správního řádu má povinnost navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. V žalobě stěžovatel své tvrzení, které věcně odpovídá tomu, které nyní uplatňuje v kasační stížnosti, ponechal toliko v rovině obecného konstatování, jímž ve skutečnosti toliko citoval text správního řádu. Zabýval-li se tedy Krajský soud v Ostravě těmito námitkami v téže rovině, v jaké je stěžovatel sám učinil předmětem přezkumu, a dospěl-li k závěru, že tato tvrzení nejsou důvodnými, přitom Nejvyšší správní soud nemá, čeho by závěrům Krajského soudu v Ostravě vytknul, pak nebylo ani důvodu rozhodnutí žalovaného rušit. Z těchto důvodů nemůže Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce nedostatečného dokazování a nerespektování zásady materiální pravdy přisvědčit.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu